

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ivamál?
Ein spurningur, ella tíðindí, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
sosialurin

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyrirkum og einstaklingum í lýsingasurningum. Hetta verður gjørt uttan meiríkostnað fyri lýsaran.

100 ára gamalt musikk- instrument

stóð í Havnar Klubba

Í Dimmalætting nr. 10 tann 25. januar í ár undir teiginum »Gamlar myndir« eru tvær myndir av einum gomlum musikk-instrumenti, sum samstundis er ein antikvariskur møblalutur. Sagt verður frá, at hetta instrumentið í dag stendur í Klaksvík, og har hevur tað verið síðani fyrst í 1930'unum. Arini frammanundan stóð tað í Yðun í Havn, har tað helst hevur verið brúkt til dans.

Í blaðnum stendur víðari, at tað verður hildið, at instrumentið helst er frá 1890, og spurt verður at enda í greinini, um nakað annað tilíkt instrument man vera til í Føroyum.

Sosialurin hevur fingið uppspurt, at tað í hvussu so er finst eitt instrument av sama slag sum tað, ið verður umrøtt í Dimmalætting.

Tað er Sonja Dalsgaard í Havn, sum eigur instrumentið, ið er av júst sama

slag.

Hon greiðir okkum frá, at pápi hennara, Simin Askham, sáli keypti instrumentið beint fyri seinna heimskriggi. Hann keypti tað fyri 15 kr. men tá hann læt skuffuna við pengunum í upp, vóru eisini har 15 kr. so hann fekk tað ókeypis. Nakað av peninginum var utlenskur, so tað er greitt, at út-lendingar hava helst dansað, har instrumentið hevur staðið.

Sonja sigur, at instrumentið stóð í Havnar Klubba, tá pápi hennara keypti tað. Hvussu leingi tað hevur staðið har, nær tað er brúkt — og nær tað er gjørt, tað veit hon ikki. Men oh veit at siga frá, at segl var á peningaskuffuni, tá pápin keypti instrumentið. Á seglinum stóð 1.8.1896. T.v.s. at instrumentið hevði ikki verið brúkt í umleið 50 ár, tá Simin keypti tað.

Onga staðni sæst nakað árstal ið sigur nær instrumentið er gjørt. Men tað er so undan 1896 og tiskil man instrumentið vera eini 100 ára gamalt.

Við instrumentinum fylgdu eisini einar 50 jarnplátur. Talan er serliga um gamlar valsir og annan dansitónleik. Hetta er holplátur, sum verða settar upp á ein jarnpinn. Tá tú koyrir pening í skuffuna, fer plátan at mala.

Í dag er hetta gamla musikkinstrumentið bert til prýðis, hóast tað enn kann spæla tónleik. Sonja sigur seg minnst, at tey lærdu at dansa eftir tónleikinum frá hesum instrumentinum, tá tey vóru børn.

Ein vakur og sjáldsamur antikvariskur møblalutur. Hetta er tað umleið 100 ára gamla musikkinstrumentið, sum Simin Askham, sáli, keypti frá Havnar Klubba beint undan seinna heimskriggi. Í dag er tað ogn hjá dótturini Sonju Dalsgaard í Havn.

Holplátan er fest á, og instrumentið er vundið upp til at spæla »De sejer op ad åen«

Kaviar úr Eystursjónum?

»Belosjip« eitur ein spildurnýggjur fiskur, sum sovjetiskir fiskifróðingar hava slept út í Ladoga-vatnið. Haðani fer hann væntandi út í Eystursjógvinn. Belosjip er ein blandað styrki. Fiskifróðingarnir hava tikið tvær suðurlendskar styrjur (Huso huso og Acipenser nudi-ventris) og fingið ta nýggju styrkjuna undan teimum. Huso huso (á donskum husblasstør) veksur skjótt og kann gerast næstan fýra metrar langur við einari vekt upp móti einum tonsi! Tann nakað

minni Acipenser nudi-ventris (á týskum Glattickfisch) trivist væl í kældum sjógvi.

Fiskifróðingar vísa á, at belosjippurin er ikki serliga vandin. Hann etur bæði plantur og skittfisk. Og so kemur hann upp á fulla veiðistædd upp á ein tróing av tíðini, sum aðrar styrjur brúka.

Fyrr var styrja (við tí rætta kaviarinum!) í Eystursjónum. Hetta er ein roynd til at endurbýggja styrjustovnin á hesi leið. (APN)

jan